

Inang Bayan

Nieuwsbrief

Nr. 1 - maart 2016

Inhoud

- Voorwoord
- Reisverslag
- Voeding
- Brand
- Cultuur
- Politiek
- Infrastructuur
- Het interview
- Reizen
- Kerk
- Nu in beeld

Contactinfo

Voorwoord

Oud en nieuw

Oud en nieuw ligt inderdaad al weer een tijdje achter ons. De sub-titel duidt dan eigenlijk ook niet op het jaarlijks uiteinde met vuurwerk en oliebollen, maar meer op de inhoud van deze nieuwsbrief. Deze inhoud is mede tot stand gekomen, door de berichtjes die ik lees op Facebook. Dat helpt me om te zien, wat er leeft in onze groep. Afgelopen jaar zag ik dan ook herinneringen aan Joël en Louie, die hoewel ze ons al weer enige tijd geleden zijn ontvallen, toch nog leven in onze groep. Dat deed me goed.

In 'Het interview' hebben we Ton Vlems, een oude bekende, bereid gevonden om na bijna vijf jaar na het overlijden van hun zoon Louie, een terugblik te schrijven over de afgelopen jaren. Het is de keerzijde van adoptie. Ik denk, dat ieder van ons goed weet, dat adoptie niet alleen leuke kanten kent. Ik ben dan ook blij met dit openhartig interview, dat ons weer een realistische kijk op de wereld geeft.

Tegenovergesteld aan 'oud' hebben we dan ook 'nieuw'. In dit geval, echt 'nieuw'. Khian Korfage is nieuw in ons midden. In een (af)reisverslag verhaalt de familie over het ophalen van de jongste telg in hun familie. Welkom in ons midden en we hopen, dat je er komend kampeerweekend ook bij zult zijn!

Naast deze twee verslagen uit 'eigen kring' bevat deze nieuwsbrief nog wat extra weetjes, onzinnige feitjes en bijzonderheden. Altijd leuk om te weten, wat er allemaal in de Filippijnen speelt.

Tot slot wil ik nog even de aandacht vestigen op het kampeerweekend. Heeft iedereen zich aangemeld? Of voor het kamperen of enkel voor de zaterdag? Kom er bij, want het zijn altijd gezellige weekenden om als ouderen bij te praten of om als kids lekker te spelen.

Veel leesplezier gewenst!

Jack Dik

Reisverslag

Onthaal Khian Korfage

Nog een bijzondere reis

Een verslag van onze reis om onze tweede zoon Khian (geboren in Tuguegarao op 4 juli 2013) op te halen en om onze oudste zoon Jay (geboren in Legazpi op 19 februari 2007) opnieuw kennis te laten maken met zijn land.

Mei 2009, Onze zoon Jay, een peuter van net 2 jaar, is nu een jaar bij ons. We wensen een broertje of zusje voor hem en besluiten de 2e adoptieprocedure op te starten. De Filippijnen verlangt een leeftijdsverschil van minimaal 2 jaar maar de wachtlijst voor een kindje tot 24 maanden is gesloten. Dit betekent dat we zeker 2 jaar moeten wachten voor we eventueel verder in de procedure kunnen want Jay is simpelweg voorlopig nog te jong.

Zomer 2011, wereldkinderen benadert ons dat de wachtlijst voor kinderen tot 24 maanden helaas nog steeds niet open gaat. Maar we mogen wel de procedure opstarten voor een ouder kindje met een lichte special need. We hebben bedenktijd nodig. Dit is anders dan we bedacht hadden, willen we en vooral; kunnen we dat?

Januari 2012, na een aantal maanden bedenktijd en goede gesprekken hebben we er vertrouwen in dat een ouder kindje met een lichte special need een mooi plekje in ons hart en in ons huis kan hebben. We nemen contact op met wereldkinderen en mogen de procedure verder doorlopen. Maar de procedure is traag, het duurt allemaal veel langer dan bij onze oudste. Het wachten valt ons soms heel erg zwaar. Wat kijken we nu uit naar onze gezinsuitbreiding en wat willen we graag weer eens terug naar de Filippijnen...

April 2015, bijna 6 jaar na onze aanvraag van het BKA nummer, krijgen we het langverwachte telefoontje. We krijgen nog een zoon! Een gezond mannetje van 1 jaar en 9 maanden oud wordt ons voorgesteld. En dat terwijl we eigenlijk een kindje van ouder dan 24 maanden zouden krijgen. Wat zijn we blij en trots. Helaas blijkt ook de wachttijd tot vertrek plotseling langer dan bedacht en opnieuw worden we aardig op de proef gesteld.

Maar 27 oktober mailt Wereldkinderen ons dan toch dat we naar onze zoon toe mogen. De ontlading is groot, heel erg groot!

Natuurlijk ligt ons reisschema al heel lang klaar. Dit keer laten we ons verwennen en regelen we alles via Discover Philippines. We willen namelijk best een uitgebreide reis van een maand maken. Met 9 vluchten, 13 transfers, een binnenlandse cultuurreis met privéchauffeur en 7 hotels die we binnen 1,5 week moeten boeken is het erg fijn om dit stukje organisatie uit handen te kunnen geven. We hebben al genoeg andere dingen te regelen in die laatste dagen voor vertrek.

Op 7 november is het dan eindelijk zo ver! Met een bak schoolwerk mee voor Jay en de koffers vol met cadeautjes voor ons mannetje, en nog een heleboel mensen en kinderen, vertrekken we naar Schiphol. Uitgelaten, gespannen, verwachtingsvol en opgelucht zijn een paar van de emoties die de bovenhand voeren. Jay is inmiddels ruim 8 en hij is zich erg bewust van de bijzondere reis die voor hem ligt. En wat is hij trots dat hij mag vliegen in een airbus A380! Dat is tenminste een verhaal om mee aan te komen bij je klasgenoten. Na een lange reis met een tussenlanding in Dubai (tegenwoordig nogal gangbaar voor de Filippijnengangers, Emirates hanteert concurrerende prijzen) landen we in Manilla. En inderdaad, de stad is nog even druk, lawaaierig en vies als wij ons kunnen herinneren. Jay kijkt zijn ogen uit. Is dit nou zijn land!? Papa en mama hebben binnen 15 minuten het zweet al weer over hun rug lopen maar Jay lijkt de warmte niet te deren, sterker nog; hij bloeit helemaal op! Te gek al die auto's die maar wat lijken te doen op de weg. Veel leuker dan het brave Nederland waar de meesten zich aan de regels houden. Tijdens onze wandeling door Manilla worden we al vrij snel staande gehouden door een politieagent. Volgens hem hebben we een overheidsgebouw gefotografeerd wat absoluut niet mag! Maar wij weten van niks. Jawel, de man blijft bij hoog en laag beweren dat we een overtreding begaan zijn en dus halen we het fototoestel maar even uit de tas. De man wijst op een foto van Jay en Gaby die in de baai van Manilla poseren. Heel in de verte staat een gebouw maar voor ons totaal onbekend wat voor een gebouw. Nou dat is

Reisverslag

Onthaal Khian Korfage

dus helemaal fout. De foto moet weg. (nog een geluk dat het toestel niet ingeleverd hoefde te worden). Braaf beloven we dat we dat zullen doen en de agent is blij dat hij ook iets nuttigs heeft kunnen verrichten.. Want dat valt niet altijd mee in de Filipijnen. Waarschijnlijk wordt er extra gecontroleerd vanwege de Aziatische top volgende week, ze zijn er nogal op gebrand dat alle veiligheidsregels opgevolgd worden. Gelukkig blijven we niet zo lang in Manilla maar we zullen er nog regelmatig terugkeren deze reis.

Onze volgende bestemming is Legazpi, waar onze zoon Jay bijna 9 jaar geleden is geboren. 7,5 jaar geleden hebben we hem daar opgehaald in het kindertehuis en het is heel bijzonder om terug te zijn. Aan alles is te merken dat deze stad voor Jay ook voelt als thuiskomen. Hij past er naadloos in, lijkt precies te weten hoe het hier gaat en heeft geen tijd nodig om zich aan te passen.

We worden een dag later in ons hotel opgewacht door Lea, de directeur van het kindertehuis, die destijds de social worker was, en ons begeleidde. Wat een heerlijk weerzien, Jay geeft haar zonder twijfel meteen een heel dikke knuffel. De 7,5 jaar vallen zomaar weg en we rijden samen ongeveer een uur naar het kindertehuis. Onderweg pikken we een pleegmoeder op die vandaag een dochtertje gaat ophalen. Het bezoek is heel bijzonder. De verzorgsters vinden het allemaal erg leuk om Jay weer te zien en Jay kijkt lekker rond. Bij ons komen er veel emoties terug bij het zien van het bekende gebouw. We weten nog als de dag van gisteren hoe Jay op de arm van Maricon, zijn vaste verzorgster, de trap afkwam. Nu zit Jay op het bankje waar wij toen zo gespannen op mochten wachten. We zijn er even stil van.

Na ruim 7 jaar weer op het bankje!

Na een kwartiertje komt Maricon ineens binnen en Jay vliegt in haar armen om daar voorlopig niet meer uit te vertrekken. Ongelofelijk mooi dat zo'n band nog zo sterk aanwezig is, Maricon is hevig geëmotioneerd. We genieten van het spelen met de kinderen, delen cadeaus uit en eten samen. Het is zo fijn dat we dit aan Jay kunnen meegeven.

Voor Jay veel te snel vertrekken we richting shopping mall want we hebben zo veel geld ingezameld voor ons vertrek dat we ook een bedrag voor het kindertehuis van Jay hebben kunnen reserveren. Als er veel nuttige spullen gekocht zijn volgt er een erg emotioneel afscheid. Jay huilt tranen met tuiten en tja, als moeder wordt het dan wel heel lastig om het nog droog te houden. Onze huilbui levert veel nieuwsgierig kijkende Filipino's op maar daar trekken we ons maar even niets van aan.

Reisverslag

Onthaal Khian Korfage

Een dag later staat ons een volgende indrukwekkende ervaring te wachten. Een bezoek aan het doel waar we het meeste geld voor hebben ingezameld: Tiwala kids. Zij bieden onderwijs- en ondersteuningsprogramma's aan de armste kinderen uit Legazpi. We maken kennis met 5 lieve vrouwen die ongelofelijk mooi werk verrichten. Ze nemen ons mee naar de school waar het merendeel van hun kinderen (ongeveer 200) onderwijs volgen. De leerlingen vliegen op ons af en zijn vooral erg nieuwsgierig naar Jay die nu toch wel verlegen wordt van al die aandacht. We worden rondgeleid en zijn blij om te zien dat deze kinderen hier op school zo'n fijne plek hebben. Daarna zijn we welkom bij een gezin thuis dat wordt ondersteund door Tiwala kids. Het gezin woont met 8 kinderen in een hutje van golfplaten. Aan de wand een grote foto van een mooi mannetje van een jaar of 5. Hij blijkt aan een hartziekte overleden te zijn vorig jaar. Een klein meisje ligt in haar blote billetjes te slapen op de vochtige grond. Door de bouw van een enorme shopping mall naast hun huis wordt het regenwater nu door hun huisje afgevoerd en een klein riviertje sijpelt door het gedeelte dat we een keuken zouden kunnen noemen. We weten even niet zo goed wat we moeten zeggen. Moeten leven in deze omstandigheden kunnen we ons gewoon weg niet voorstellen en toch staan we er hier middenin. Later op de dag krijgen we een rondleiding door de sloppenwijk. Vooraf moeten we eerst toestemming krijgen van de wijkagent. Nieuwsgierige kinderen komen meteen kijken en stellen duizend en een vragen. We zijn onder de indruk van de kleine hutjes, de rotzooi overal, de gigantische hoeveelheid kinderen, de smerige maar blije snoetjes, de enorme hoeveelheid was, die overal waar maar ruimte is wordt neergehangen en vragen ons af of deze mensen hier eigenlijk ooit nog wel weggkomen. Dit blijkt voor maar een klein deel van de mensen te lukken. Hun toekomst ligt veelal in deze wijk waarbij ze moeten leven van wat er op hun pad komt. En dat is niet veel. Jay speelt samen met de kinderen aan het strand. Ze hebben een baan gebouwd voor plastic dopjes die ze zo tegen elkaar laten racen. De kinderen hebben veel plezier. Het lijkt hen nog niet zo te deren dat ze hier wonen. Ze hebben veel speelkameraden en het leven is één groot avontuur. Maar de blik in de ogen van de volwassenen vergeten we nooit meer.

Legazpi laat een onuitwisbare indruk op ons achter en we voelen ons erg verbonden met deze stad. Maar we willen natuurlijk graag naar ons zoontje dus na enkele dagen trekken we weer verder. Via Manilla (ah, helaas nog steeds een drukke stad) vertrekken we naar het noorden van Luzon. Bernie gaat ons daar de komende dagen rondrijden. We genieten van de tocht naar Banaue. Leuk om door al die plaatsjes te komen. De rit beslaat zo'n 10 uur (en dat voor slechts ongeveer 300 km). Banaue ligt prachtig, midden in de bergen en de rust is, na Manilla, echt heerlijk! We maken via Bontoc (met een mooi museum) een tocht naar Sagada waar we de grotten induiken voor een stoere 'caveclimb' ervaring. De uitzichten over de rijstterrassen zijn prachtig en de relaxte sfeer is super. Door de tyfoon van 2 weken voor ons bezoek, zijn er veel landslides geweest en de autoritten die we maken zijn spectaculair. We denken er maar niet te veel over na als we, weer over een gestut stukje weg rijden en kilometers diep de afgrond in kunnen kijken, slik.....

Een dag later reizen we weer terug naar Banaue waar we meteen overstappen op een jeepney naar een dorpje even verderop. Tot groot geluk van Jay mogen we een stuk op het dak van de jeepney reizen. Lekker luchtig dat wel maar oei die afgrond onder ons....

De nieuwsgierigheid naar Jay is enorm. Ze vinden het maar wat interessant dat hij twee blanke ouders heeft. Filippino's kennen geen reserves wat betreft persoonlijke vragen dus ook hier wordt onomwonden naar zijn afkomst gevraagd. Zonder blikken of blozen wordt ons zelfs serieus gevraagd of de overheid misschien stiekem anticonceptiemiddelen in het drinkwater stopt omdat ik zelf niet zwanger ben geworden (uh, tja wat zullen we nu dan toch weer voor antwoord geven).

Reisverslag

Onthaal Khian Korfage

Na 3 dagen in de bergen willen we, hoewel we genoten hebben, graag naar het doel van onze reis. Bernie staat al klaar (je ziet hem de hele dag niet maar net als je denkt, we zijn klaar om te gaan, staat hij vrolijk lachend voor je neus, wonderlijk en handig!). De auto brengt ons door een gebied waar duidelijk niet gauw toeristen komen (de wegen zijn nog slechter dan tot Banaue) met 40 km per uur naar Cagayan valley waar de stad Tuguegarao ligt. Als we na 6 uur uitstappen blijkt dat de reisgidsen gelijk hadden, Cagayan valley is, door zijn ligging tussen twee bergketens, het warmste stukje van de Filippijnen. Aj, even wennen hoor! Maar natuurlijk weer niet voor Jay die vol enthousiasme het zwembad bij ons hotel in springt.

Mount Mayon

Gelukkig blijken we het enige echt fijne hotel buiten het centrum gevonden te hebben (hoera, al die uren achter internet zoeken via agoda en tripadvisor zijn niet voor niks geweest!). Dat blijkt even later als we de stad in gaan. Dachten we eerder nog dat het niet veel erger dan in Manilla kon, niets blijkt minder waar. Ademhalen lukt bijna niet door de smog, de herrie is oorverdovend en de modernisering is nog niet helemaal tot hier doorgekomen. Een shoppingmall blijkt een grote overdekte marktruimte te zijn waar de stalletjes opeengepakt lukraak ingepropt zijn. We zijn een absolute zeldzaamheid en worden achtervolgd en stiekem op de foto gezet. Na een half uurtje vluchten we een Mc Donalds in (nooit gedacht dat je daar ooit nog blij mee kunt zijn) en komen we even bij in de airco. Pfff, wat een ervaring. Al gauw blijkt dat ook het Engels hier ietsje minder goed beheerst wordt en het wordt een uitdaging om onze kamer in het hotel om te boeken naar een kamer aan het zwembad. Overal volgt een welgemeend 'yes' op maar iedere keer blijkt dat we niet begrepen zijn. Maar goed, na een aantal pogingen lukt het ons om hun planbord voor de komende dagen nog eens goed aan ze uit te leggen en ze te laten zien welke kamer er beschikbaar zou kunnen zijn voor ons. De volgende ochtend staat de ontmoeting met de social worker en center head van het kindertehuis op het programma. We vinden het nu wel heel spannend worden. Volgens de planning zullen we Khian over 1 dag ontmoeten. We hebben alleen nog geen teken gehad van het kindertehuis dus we hebben geen idee waar we, hoe laat verwacht worden. Om 8.00 uur in de ochtend krijgen we een sms van Sherly, de social worker, "zijn jullie in Tuguegarao?". (Of we er zijn.... natuurlijk, wat dachten ze dan!?) Prima, dan is ze met een half uurtje bij ons in het hotel. Snel ons ontbijt naar binnen gewerkt en inderdaad daar was Sherly al. Met haar nemen we het hele programma voor deze dagen door en inderdaad morgen ontmoeten we onze zoon. Wauw!

Reisverslag

Onthaal Khian Korfage

Vervolgens belt de Center Head, Marilyn, zo'n 45 minuten later dat ze er ook aankomt. Dan kunnen we daarna belangrijke plaatsen bezoeken die met Khians roots te maken hebben. Ruim een uur later komt Marilyn inderdaad aan. En aan haar hand, totaal onverwacht..... Khian! Whow! We hebben geen camera klaar staan en de kleding die we voor dit speciale moment in gedachten hadden zit nog in de koffer. Maar wat is het mooi om hem te zien. Wat een prachtig mannetje en wat moet het voor hem een rare ervaring zijn. Marilyn blijkt er geen gras over te laten groeien. Ze heeft Khian een rugzakje gegeven met wat luiers, schone kleren en een paar flessen en zegt resoluut dat Khian nu bij ons blijft i.v.m family bonding. Och mannetje, wat moet dat rauw op je dak vallen...

Het gezin compleet!

Maar goed, het is duidelijk dat Marilyn hier de beslissingen neemt dus we hebben weinig keus. Khian laat het allemaal gebeuren en de eerste dagen samen in Tuguegarao zijn heel bijzonder. We genieten van onze jongens en proberen op een of andere manier de regie te houden over ons programma. Want aan het einde van de dagen in Tuguegarao blijkt dat ze helemaal niet gewend zijn aan adoptieouders die 5 dagen blijven hangen en dat ze niet goed wisten wat ze met ons aan moesten. Van hogerhand hebben ze te horen gekregen dat ze hun best moesten doen om ons te vermaken en dus wilden ze allerlei uitstapjes met ons gaan maken. En dan willen die rare Nederlanders vooral 'familybondingtime' aan het zwembad en eventuele uitstapjes zelf regelen. Maar goed, de slotsom was dat ze het dan toch wel heel leuk hebben gevonden en de toekomstige adoptieouders voortaan wat langer in hun stad willen houden (Je bent dus voorbereid, mocht je ooit de gelukkige zijn die ook een zoon of dochter uit dit kindertehuis mag krijgen ;) En zoals alle adoptieouders en hun kinderen worden ook wij daarna verwacht in Manilla om een bezoekje te brengen aan de Nederlandse ambassade.

Gelukkig blijkt dat deze keer in 15 minuten gepiept te zijn (bij Jay mochten we 2,5 uur wachten voor we aan de beurt waren). Die dag ontmoeten we ook een Nederlands stel dat hun prachtige dochtertje komt ophalen. Het is leuk dat je daar samen bent en zo'n speciaal moment kunt delen. We willen onze reis besluiten met een ontspannen week aan het strand en moeten toch nog even wachten op het visum voor Khian. Een dag later vertrekken we dan ook naar Bohol waar we in een resort aan de zee op Alona Beach verblijven. Als we aankomen blijkt dat we absoluut de goede keus hebben gemaakt. We hebben ons eigen huisje aan een gigantisch zwembad en lopen in een minuut naar het strand. En het is echt fantastisch aan het strand! Wat een prachtig wit zand en de enorme loomheid waarmee iedereen zich hier omgeeft is bijzonder rustgevend. Hier gaan wij het wel een week vol houden.

Reisverslag

Onthaal Khian Korfage

We zitten ineens weer tussen blanke mensen, waar we, grappig genoeg, even aan moeten wennen. Khian en Jay hebben de hele week niets meer nodig dan het zand en het water en wij dus ook niet. Ons tempo zakt met rasse schreden naar een bijna onbehoorlijk niveau.

We voelen ons rijk, met onze prachtige jongens. De eerste stapjes in het wennen en hechten worden gezet en omdat we, afgesloten van de rest van wereld deze dagen mogen doorbrengen, kunnen we hier ook alle tijd aan besteden. We doen nog een lafhartige poging om een uitstapje te ondernemen maar de luidruchtige boot waar we in meegenomen worden voegt weinig toe aan onze reis. En omdat we Bohol toch niet kunnen verlaten zonder de Tarsier en chocolate Hills gezien te hebben, bezoeken we die plichtmatig ook maar. Maar het meest genieten we met z'n vieren bij het resort. Deze tijd samen neemt niemand ons nog af.

Het einde van onze reis is in zicht en natuurlijk willen we graag Khian aan onze familie en vrienden laten zien. Dus we pakken toch onze koffers maar in en reizen terug naar Manilla (wat ontzettend jammer dat we niet vanaf Bohol naar Nederland terug mogen, we hebben Manilla al weer genoeg gezien).

Genieten op Alona beach

We leggen nog een tweetal verplichte bezoekjes af aan de KBF en de ICAB en slaan nog even de laatste souvenirs in. En dan staan we klaar om naar het vliegveld gebracht te worden door Helen waar ons vliegtuig om even na middernacht weer via Dubai naar Amsterdam zal vliegen. Dachten we....

Chocolate Hills

Reisverslag

Onthaal Khian Korfage

Om ca 19.00 uur krijgen we een sms-je dat Helen samen met een, die middag om 16.00 uur gearriveerd Nederlands gezin, nog steeds vast staat op het vliegveld. Het verkeer zit muurvast. Ze vraagt ons een taxi te regelen om zelf naar het vliegveld te gaan. Ok, doen we. En we moeten rekenen op een reistijd van 4 uur (ons hotel is ongeveer 10 km van het vliegveld verwijderd). Een snelle rekensom leert ons dat we dan moeten gaan opschieten maar helaas blijkt heel Manilla vast te staan en een taxi is niet zo maar gevonden. Om 20.00 uur mogen we dan toch vertrekken in een barrel waar de koffers en wij ternauwernood in passen en met een hondschagrijnige chauffeur. Na 2,5 uur waarin we, toch niet heel relaxed zaten, arriveren we gelukkig nog mooi op tijd op het vliegveld. Als we opstijgen en naar het westen koersen doen we dat met gemengde gevoelens. We zijn blij ons mannetje mee naar huis te mogen nemen maar realiseren ons zeer dat we hem weghalen uit zijn vertrouwde land. We zijn van de Filippijnen gaan houden en zullen dat rare, drukke, prachtige land met z'n lieve mensen enorm missen. Maar we zijn ook klaar voor ons volgende avontuur: ons gezin een hecht gezin laten worden thuis. De familie en vrienden die ons na een lang maar voorspoedige reis zo liefdevol ontvangen zullen ons daar ongetwijfeld bij helpen.

Wat was het een bijzondere reis!

Rob, Gaby, Jay en Khian Korfage

Broers!

Voeding

Revolutie

VOEDING

Filipijnse vrouwen leiden voedselrevolutie

MANILA , 20 maart 2015

In de Filipijnen is 1 op 5 kinderen jonger dan 5 jaar te mager en hebben 3 op 10 kinderen groei problemen. Net daarom is het belangrijk dat Filipijnse vrouwen zich steeds vaker inzetten om gezond voedsel te promoten, zeggen belangenorganisaties in dat land.

Op papier doet de Aziatische eilandenarchipel het goed. De Filipijnen halen de millenniumdoelstelling voor het inperken van hongersnood, ondanks de vele tyfoons die het gebied teisteren. Toch heeft het land nog steeds een van de hoogste ondervoedingsscijfers op het continent. De Filipijnse regering probeert onder meer de nood te lenigen door het toelaten van genetisch gemodificeerde organismes (ggo's), maar dit stuit op verzet bij bepaalde actiegroepen.

Ggo's

Eén van de vrouwen die zich inzet voor gezond voedsel, is directrice Angelina Galang van de consumentenorganisatie Consumer Rights for Safe Food (CRSF). De organisatie probeert de Filipijnse overheid te overtuigen om meer onderzoek te doen naar de nadelige effecten van ggo's.

“Niemand weet of ggo's gegarandeerd veilig zijn voor consumptie. Er zijn steeds meer bewijzen dat dit niet altijd het geval is.” Volgens Galang gebruikt de Filipijnse overheid haar burgers als proefkonijnen. Op dit moment heeft ze 8 ggo-soorten voor de landbouw en 63 soorten voor de import goedgekeurd.

Activisten en bezorgde burgers menen dat ggo's een bedreiging vormen voor de diversiteit van landbouwgewassen. Op deze manier kunnen plantenziektes zich nog sneller verspreiden. Galang en andere activisten adviseren aan de bevolking “om lokale, onverwerkte gewassen te kopen en te eten zolang er geen grondig onderzoek is gedaan naar de langetermijneffecten van ggo's”.

Onderwijs

Volgens experts is de eerste stap naar gezonde voedingsgewoonten het onderwijzen van kinderen. Camille Genuino, een lid van de consumentenorganisatie Negrense Volunteers for Change Foundation, zegt dat kinderen zo vroeg mogelijk moeten leren dat gezonde voeding ook lekker kan zijn. Zo heeft haar vierjarig kind onlangs in de kleuterschool geleerd hoe hij met lokale gewassen een pizza kan maken. “Het is een goede zaak dat we kinderen leren dat gezonde voeding lekker is. Elke ouder die om de gezondheid van zijn kind geeft, zou dit moeten doen”, stelt ze.

Voeding

Revolutie

Haar consumentenorganisatie produceert ook een speciale soort voedzame havermoutpap, Mingo powder. De havermoutpap wordt in poedervorm verdeeld in regio's die getroffen zijn door natuurrampen. Slachtoffers kunnen het poeder via een eenvoudig procedé aanlengen met water zodat ze een voedzame maaltijd krijgen.

Volgens Monina Geaga, de directrice van de Filipijnse vrouwenbelangenorganisatie Sarilaya, zorgen onafhankelijk initiatieven zoals de bovenstaande ervoor dat minder families ondervoed raken. "Het zijn vooral Filipijnse vrouwen die deze organisaties leiden", zegt ze. Volgens haar zijn deze organisaties noodzakelijk omdat overheidscijfers aantonen dat Filipijnse families met lage inkomens en jongeren tussen 16 en 20 jaar meer verwerkte en ongezonde voedingsmiddelen gebruiken.

Bron: www.ipsnews.be

Brand

Sloppenwijk

Duizenden mensen dakloos na enorme brand in sloppenwijk van Manilla

26/11/2015 om 08:41 | Bron: BELGA

Foto: AFP

Op de Filipijnen zijn duizenden mensen dakloos geworden na een gigantische brand in een dichtbevolkte sloppenwijk van Manilla. Meer dan 800 barakken gingen in vlammen op, zo hebben de autoriteiten donderdag meegedeeld.

De bewoners van de sloppenwijk gingen samen met de brandweer het vuur te lijf en sloopten onder andere de muren van hun woningen opdat de brandweer tot bij de vlammen zou geraken.

De brand brak woensdag uit en greep snel om zich heen. Wat de brand heeft veroorzaakt, is nog niet duidelijk, maar de autoriteiten vermoeden dat een kortsluiting aan de basis ligt. De bewoners van de getroffen steegjes moesten noodgedwongen vluchten en konden slechts enkele persoonlijke bezittingen meenemen.

Ondanks de enorme schade zijn er geen doden gevallen, onder andere doordat de brand 's namiddags uitbrak en niet 's nachts. "Indien de brand 's nachts was ontstaan, dan had er zich een ongelooflijke tragedie voorgedaan", verklaarde een verantwoordelijke van de brandweer. Er raakten wel vier mensen gewond. Zo'n 2.000 gezinnen werden intussen tijdelijk ondergebracht in een openbaar park, een sportzaal en een school.

Bron: www.standaard.be

Cultuur

Het huwelijk

De Ceremonie

De huwelijksceremonie vindt volledig plaats in de kerk. De mis zal worden geleid door Father Innocencio Cambaling, oom van de bruid. Een Filippijnse huwelijksceremonie kent verschillende rollen voor de gasten. Gasten met een bijzondere rol worden tot de entourage gerekend.

De Entourage

De entourage bestaat uit de volgende rollen:

Ouders	De ouders spelen uiteraard een belangrijke rol in de ceremonie
Best man en Maid of honour	De meest naaste personen naast het bruidspaar
Principal Sponsors	Koppels of individuen die belangrijk zijn voor het bruidspaar. Vaak is dit familie.
Secondary Sponsors	Deze mensen hebben een actieve rol in de ceremonie. Er zijn vier paar secondary sponsors: een paar voor de kaars, een paar voor de strik, een paar voor het koord, en een paar voor de sluier.
Bridesmaids en Groomsmen	Bridesmades ondersteunen de bruid voorafgaande en tijdens de huwelijksdag. Groomsmen helpen de bruidegom voorafgaande en tijdens de huwelijksdag.
Bible bearer, Ring bearer, Coin bearer	Een jongetjes die tijdens de mis respectievelijk de bijbel, de ringen en de munt draagt
Flowergirls	Meisjes die met bloemen en hun aanwezigheid het huwelijk opvrolijken

Cultuur

Het huwelijk

Kleding

Het staat gasten vrij wat zij dragen. Het bruispaar kiest voor een traditioneel Filipijns huwelijk. Dit betekent dat in de meeste Filipijnse dames een jurk dragen, en de meeste Filipijnse heren een Barong.

Barong

Voor de leden van de entourage gelden eigen voorschriften:

Ouders	Moeders eigen keuze, vaders dragen een Barong.
Best man en Maid of honour	De Maid of Honor draagt een jurk gemaakt van het door het bruidspaar verstekte stof. Best man draagt een Barong.
Principal Sponsors	Dames eigen keuze, heren dragen een Barong.
Secondary Sponsors	Dames dragen een jurk gemaakt van door het bruidspaar verstrekte stof. Heren dragen een Barong.
Bridesmaids en Groomsmen	Bridesmaids krijgen een jurk van het bruidspaar. Heren dragen een barong.
Bible bearer, ring bearer, coin bearer	Jongetjes dragen een barong
Flowergirls	Meisjes krijgen een jurk van het bruidspaar.

Filipijnen willen Marcos' gestolen kunstschaten terug

Gepubliceerd: 27 november 2015 13:59Laatste update: 27 november 2015 14:40

De Filipijnen willen proberen tweehonderd kunststukken terug te krijgen die hebben toebehoord aan de voormalige dictator Ferdinand Marcos.

Daarnaast wil het land de juwelen van Marcos' vrouw Imelda laten veilen om miljoenen dollars op te halen voor de staat.

De overheid gebruikt het internet en social media om de kunst te achterhalen. Het gaat onder meer om werken van Rembrandt, Van Gogh en Picasso, zei een woordvoerder van een speciale commissie.

Het echtpaar Marcos zou voor 5 tot 10 miljard dollar (4,7 tot 9,5 miljard euro) van de bevolking hebben gestolen, constateerden eerder de Verenigde Naties en de Wereldbank.

Val

Na de val van Marcos richtte toenmalig president Corazon Aquino, de moeder van de huidige president, de speciale commissie op. Die kon onder meer 700 miljoen dollar op Zwitserse bankrekeningen achterhalen.

De kunstcollectie is in 1990 getaxeerd op een waarde van 5 tot 8 miljoen dollar. Dat bedrag is in de tussentijd waarschijnlijk vermeervoudigd.

Door: ANP

Infrastructuur

Water

Nederland gaat kust Filipijnen beschermen

Gepubliceerd: 04 november 2015 10:51Laatste update: 04 november 2015 11:27

Nederlandse waterdeskundigen gaan de Filipijnen helpen. Zij komen met een plan om de kust beter te beschermen tegen tyfonen.

Het speciale team deskundigen richt zich op de stad Tacloban en omgeving. Die regio werd eind 2013 zwaar getroffen door de tyfoon Haiyan. Ruim zesduizend mensen stierven.

De gevolgen van de tyfoon waren desastreus, aldus minister Melanie Schultz (Infrastructuur). Ze hoopt op een oplossing om de inwoners te beschermen en een nieuwe ramp te voorkomen.

Minister Lilianne Ploumen (Ontwikkelingssamenwerking) benadrukt dat Nederlanders weten hoe je landen kunt beschermen tegen overstromingen. Die unieke kennis en vaardigheid gaan ze nu ook inzetten op de Filipijnen, aldus Ploumen.

De regering gaf in 2013 al 6,5 miljoen euro noodhulp. Een inzamelingsactie leverde 36 miljoen euro op, waarvan inmiddels 90 procent is besteed.

Door: ANP

Bron: www.nu.nl

Het interview

Ton Vlems

In deze rubriek leggen we één van onze gezinnen een aantal vragen voor. Zelf mogen ze de kijken of op alle vragen een antwoord te geven valt en hoe het dan maar weer geformuleerd moet worden. Op deze manier hopen we, dat we elkaar een beetje leren kennen buiten de Inang Bayan activiteiten om.

Kun je Louie als kind beschrijven, zoals hij bij jullie kwam en zoals hij was bij jullie? Heb je nog foto's om te delen?

We hebben Louie eind 2005 opgehaald in Manilla. Hebben daar een vakantie van 4 of 5 weken met hem gehad. Dit ook omdat de vader van mijn toenmalige vrouw daar sinds zijn pensioen met een Filippino woonde.

Louie was een open en vrolijke jongen. Hij lachte de eerste maanden in mijn ogen altijd 'gemaakt'. Hij was ogenschijnlijk snel aan ons gewend. De eerste jaren heb ik Louie vaak moeten dragen op uitstapjes en vakanties. In het kader van de hechting heb ik dat nooit erg gevonden.

Louie hield van dansen en zingen, paardrijden, werken met roofvogels, spelletjes spelen, filmpjes maken en (zelf gemaakte) spulletjes (op straat) verkopen.

Koninginnedag 2011, spulletjes verkopen in Valkenberg park Breda

Na ongeveer 10 maanden hebben we bij Louie epilepsie ontdekt. Terugdenkend heeft hij dit waarschijnlijk ook gehad toen wij hem in juni 2006 uit het zwembadje bij ons hebben gevist. Na groep 3 is Louie naar het speciale onderwijs gegaan. Eerst 3 schooljaren op de Liduinaschoolbreda, en daarna in 2011 naar de Openluchtschool.

De laatste maanden van 2011 ging Louie, blijkbaar met de juiste begeleiding, met stappen vooruit. Hij had ook een lieve invoelende lerares. Hij was zelfs een keer, toen ik aan het koken was, op de wc uit een schrift van mij hardop aan het voorlezen. Heb ik ook een foto van 😊

In 2010 zijn we gescheiden. We hadden Louie in co-ouderschap. Ik had Louie altijd van maandag t/m woensdagochtend en om de 14 dagen ook het weekend (za en zondag). De ene week dus 5 dagen en de andere week 2,5 dag. Ideaal voor mij, achteraf gezien. Ik had meer contact met Louie en zeker meer quality time. Daarnaast had ik de weekenden waarbij Louie niet bij mij was voldoende tijd om te tennissen en andere persoonlijke activiteiten. Beter kan niet!

Het interview

Ton Vlems

Volgens mij heeft Louie geen last van de scheiding gehad. Ook omdat we heel goed met elkaar om gingen, omdat we dit heel belangrijk vonden voor Louie.

Ardennen, meivakantie 2011

Epilepsie:

Eens in de 6-8 weken kreeg Louie een aanvalletje. Altijd na fysieke activiteiten als dansen, rennen achter Chamook, op het speelplein spelen, etc.

Op 23 oktober 2011 na het eten bij mijn ex ging hij dansen en viel. Het was direct duidelijk dat deze aanval anders als alle andere keren was. Zijn ogen stonden anders. Louie is nog met een trauma helikopter naar het UMC gebracht, maar helaas is hij niet terug op deze wereld gezet.

Louie en Otje, remedial teaching

Het interview

Ton Vlems

Is het mogelijk te verhalen, wat er allemaal gebeurd is rond het overlijden van Louie. Hoe je dit beleefd hebt?

Louie is 23-10-2011 overleden a.g.v. een epileptische aanval. Met mijn ex en haar vriend hebben we het afscheid en de ceremonie van zaterdag 29-10 ingericht. De eerste dagen bleef Louie in Zoelmond, vanaf donderdag lag Louie 'opgebaard' op zijn eigen kamertje bij mij in Breda.

De ceremonie was prachtig en heftig. Ik heb alles kunnen volgen. Er waren heel veel mensen. Er is een mooie video gemaakt en het uitvaartbedrijf was top. Alles kon of ging ze proberen te regelen. Zoals ook dat Louie op een 'dienblad' lag tijdens de ceremonie, zodat iedereen hem kon zien.

De eerste 2 maanden na de dood van Louie wist ik niet wat ik deed. Als ik boven iets moest halen, dan was ik dat na 20 traptreden vergeten. Ik ben tot en met december thuis gebleven en daarna langzaam mijn uren weer opgebouwd tot 40u/week. Ik mocht het tempo bepalen, wat fijn was. Het werk was minder belangrijk geworden.

Ik heb lang de wens gehad om een pleegouder te worden. Dit is helaas niet mogelijk omdat ik alleen woon. Als ik over een aantal jaren ga samenwonen, ik heb nu bijna 3 jaar een relatie, ben ik 'oud' en is het de vraag of mijn vriendin nog wel weer een kind wil opvoeden/begeleiden. Ik ben dit aan het loslaten. Ik mis de intense band met een kind. Dit is geen probleem voor me maar ik voel dat er iets (af)geslotens in mijn lijf zit ... of is het hét gemis!!

Mijn vriendin heeft 2 hele lieve kinderen van 17 en 20 jaar. Hopelijk kan ik met hun een heel goed contact opbouwen.

Louie heeft zwemdiploma A gehaald

Het interview

Ton Vlems

Hoe is het nu bij jullie. Hebben jullie alles een plek kunnen geven?

Ik heb geen contact met mijn ex. Hond Chamook (14,3 jaar) heeft nog een paar keer bij haar gelogeed als ik op vakantie was.

Ik ben een aantal keren bij een psycholoog geweest en kwam daar tot de conclusie dat ik het wel goed deed met mijn rouwproces. Het nadeel voor mij was dat ik toen geen vriendin meer had waarmee ik mijn gevoelens kon delen en door omstandigheden ook geen contact meer met mijn ex. Gelukkig heeft hond Chamook me door vele moeilijke uurtjes gesleept.

De eerste jaren heb je het gevoel dat je niet 'vooruit gaat'. Echter als je een jaar terug kijkt, dan zie je wél verandering/vooruitgang. Dat gaf zelfvertrouwen en richting voor de toekomst.

Feestdagen, de overlijdensdag en geboortedag van Louie blijven moeilijk. Maar ook als ik langs een school rij met spelende kinderen op de binnenplaats of een kind vrolijk achterop de fiets bij haar vader zie zitten zijn moeilijke momenten voor mij. Nog steeds.

De kamer van Louie is nog in tact. Ik kom daar niet veel.

Het gaat nu goed met mij zou ik zeggen. Verlies van Louie heb ik 'verwerkt'... Louie heeft het mooiste plaatsje gekregen in mijn hart.

8 februari 2016, Ton Vlems, voor de nieuwsbrief van Inang Bayan

2011 bij opening BSO

Reizen

Afgeperst

'Reizigers afgeperst op luchthavens Filipijnen'

Door: redactie

5-11-15 - 03:29 bron: ANP

Reizigers pakken hun bagage extra goed in om niet ten prooi te vallen aan oplichters. © afp.

Tientallen reizigers zouden op de Filipijnen zijn afgeperst door beveiligers op luchthavens. Zij verstopten volgens CNN munitie in de bagage van nietsvermoedende mensen, die vervolgens grote sommen geld moesten afstaan.

Bij de Filipijnse politie zou alleen al dit jaar zeker dertig keer aangifte zijn gedaan van dergelijke afpersingspraktijken, die lokaal bekend staan als 'tanim bala'. Volgens overheidsmedewerkers wordt de kwestie onderzocht.

De autoriteiten zijn inmiddels al met maatregelen gekomen om te voorkomen dat meer mensen plotseling worden geconfronteerd met kogels in hun bagage. Zo kunnen reizigers hun spullen in plastic laten inwickelen op terminals van vliegvelden.

Bij de Internationale luchthaven van Manila werden de afgelopen twee weken vijf van deze zaken gemeld. Het zonder vergunning bezitten van wapens of munitie is strafbaar op de Filipijnen.

www.ad.nl

Kerk

Hoverboardrit

Filipijnse priester geschorst na hoverboardrit in kerk

Foto: Getty Images

Gepubliceerd: 30 december 2015 09:40

Laatste update: 30 december 2015 09:40

Een Filipijnse priester die tijdens een mis op een 'hoverboard' reed, is door het lokale bisdom geschorst.

In een video die op internet miljoenen keren werd bekeken is te zien hoe de priester door het gangpad van de kerk rijdt terwijl hij zijn kerkgangers toezingt.

"Dat was fout", oordeelt het bisdom van de stad San Pablo in een verklaring aan de Filipijnse nieuwssite Rappler. "De Eucharistie vraagt om het uiterste respect en ontzag."

Zelfbalancerende scooters, die vaak hoverboards worden genoemd, zijn elektrische voertuigen die geen stuur hebben, maar worden bestuurd door te leunen. Ze werden dit jaar plotseling zeer populair, al zijn ze in Nederland verboden op de openbare weg en op de stoep.

Aandacht

Volgens de kerk is het tijdens de mis niet toegestaan voorwerpen te introduceren "om de aandacht van mensen te grijpen". Inmiddels zou de priester hebben beloofd zijn gadget voortaan thuis te laten. Zelf verschijnt hij voorlopig ook niet in de kerk.

"Hij zal buiten de parochie zijn en zich enige tijd bezinnen op deze gebeurtenis. Hij wil zijn excuses aanbieden voor wat er is gebeurd", aldus de verklaring van het bisdom.

Door: NU.nl

Nu in beeld

Diversen

Donderdag 10 december: Kinderen spelen in het kustdorp Bacoor in de Filipijnen. Het gebied is kwetsbaar voor overstromingen. © ANP

Woensdag 30 december: In de Filipijnse hoofdstad Manilla wordt een pretpark ontmanteld. © AFP

Zondag 10 januari: Een man staat op de spanten van de Quiapo-brug tijdens een processie in de Filipijnse hoofdstad Manilla. © AFP

Nu in beeld

Diversen

Woensdag 13 januari: Een dakloos jongetje speelt in de Filipijnse hoofdstad Manilla met speelgoed dat zijn ouders hebben verzameld. © AFP

In de Filipijnse hoofdstad Manilla worden kinderen verkleed als Sint-Nino tijdens de naamdag van de heiligt. © AFP

vrijdag 22 januari: Inwoners geven emmers water door in een wijk in Manilla waar een uitslaande brand bijna 300 huizen verwoestte. Ruim 400 families zijn getroffen. © AFP

Contact

Inang Bayan

Voor een bijdrage aan de nieuwsbrief:

Jack Dik

jack_dik@zonnet.nl

Voor vragen over de vereniging:

Carla Derks

carla@derksmakelaardij.nl

www.inang-bayan.nl

Voor informatie over het komende kampeerweekend 3 – 6 juni 2016

fam Witvliet en fam Clignet

jmwitvliet@gmail.com

belindaclignet@kpnplanet.nl